

2

Zo spánku ma preberá hluk z kuchyne. Mama nahnevane trieska riadmi aj dvierkami linky a jačí na otca, že je nezodpovedný živel. Včera prišiel domov až takmer o polnoci. Opitý, hlučný a bez dokladov.

„Ako si to predstavuješ? Ha? To je za polrok už druhýkrát! Veď to stojí hromadu peňazí aj čas, než si zase vybavíš nové doklady. Tentokrát ti s tým už pomáhať nebudem, behaj si po úradoch sám!“ vraví mama a nahnevane búcha zásuvkou s príbormi.

Mimo sa prevaľuje na posteli a strká hlavu pod vankúš. Oboma rukami si ho drží na ušiach, aby ten krik nepočul.

„Už je skoro osem, aj tak by sme vstávali,“ vravím naoko bezstarostne.

Aj ja nenávidím, keď sa naši hádajú. Najradšej by som zaliezla niekam do škatule, zavrela sa v nej a predstierala, že neexistujem a tento život sa mi nedeje. A von by som vyšla až vtedy, keď bude doma zas pokoj.

„Kašli na nich. Chceš na raňajky vianočku s kakaom?“ pýtam sa Mima a hľadám papuče zakopnuté pod posteľou.

Mimo niečo zamumle, ale keďže má cez hlavu vankúš, nie je mu rozumieť. Nečakám na zrozumiteľnú odpoveď a otváram dvere izby.

„Čaute,“ vravím, keď prechádzam okolo kuchyne do kúpeľne.

Mama sa tvári, akoby sa nič nedialo, a otec si dlaňou šúcha zarastenú bradu.

„Už je hore aj Mirko?“ pýta sa mama. „Dnes chcem prať obliečky, tak si ich zvlčte z perín a hodte na zem vedľa práčky.“

Prikyvujem, zatváram sa v kúpeľni a dívam sa na seba v zrkadle. Na brade mám vyrážku. Včera tam stopercentne nebola. Nahnevane sa ju pokúšam vytlačiť, no napokon končím s rozrýpanou krvavou ranou cez pol brady.

„Chceš čaj alebo kakao, Heňa?“ kričí na mňa mama.

Vystrkujem hlavu z dverí kúpeľne a vravím, že kakao. „Aj Mimovi sprav,“ dodávam.

„No tak snáď môžeš mame pomôcť, nie? Milost'pani!“ vykrikuje od stola otec. „Už si dosť stará na to, aby si si raňajky urobila sama,“ pokračuje a šomre, že sme s Mimom rozmazaní a pohodlní.

Rýchlo zhasínam svetlo v kúpeľni a idem mame pomôcť. Keď je otec v takejto nálade, neoplatí sa s ním diskutovať, inak je doma peklo.

„Čo to máš na brade? Zase si si vytlačala vyrážky? Kolkokrát ti mám hovoriť, že to nesmieš robiť? Zanesieš si tam infekciu a zostanú ti jazvy. Nie si supermodelka, tvárou sa živiť nebudeš, ale aj tak nemusíš byť zjazvená,“ vraví mama a vyťahuje zo zásuvky dezinfekčný sprej. „Poď sem, aspoň ti to očistím.“

Jej tvár je blízko. Vatičku navlhčenú dezinfekčným prípravkom mi pritláča na bradu a keď skončí, letmo sa ma dotkne.

„Už to nerob. Nakoniec to vždy dopadne horšie, ako to bolo na začiatku. Keď chceš, môžeme zajtra skočiť do drogerie po kryciu tyčinku na akné,“ vraví.

Najradšej by som jej povedala o konkurze. No než tak stihnem urobiť, obracia sa mi chrbtom a bez toho, že by sa na otca čo i len pozrela, sa ho pýta, či chce kávu.

Do kuchyne vchádza Mimo, mumle niečo na pozdrav a sadá si za stôl. Odpája si z kakaa a hrá sa na mobile.

„Odlož to aspoň pri stole.“ Mama mu berie telefón z ruky a odkladá ho preč.

„Mlieko ti do kávy nedám. Potrebuješ sa dať trochu dohromady, než pôjdeme,“ vraví mama a zazerajúc otcovi podáva hrnček.

„Kam máme ísť?“ pýtam sa. Nikam sa mi dnes nechce. Obzvlášť nie s rozhádanými rodičmi.

„Do Rače na vinobranie. Olina tam má stánok s nejakými čajmi, či čo. Chce, aby sme ju prišli pozrieť. Ideme električkou.“ Zazerá na otca, ktorý vstáva od stola a s kávou v ruke odchádza do obývačky.

„Dnes som chcel ísť s chalanmi von. Máme o druhej hrať futbal na ihrisku za školou,“ nesmelo sa ozýva Mimo. Mám dojem, že ani on nestojí o výlet s našimi.

„Tak tam nepôjdeš. Už máš hotové všetky úlohy na pondelok? A zbalenú tašku? Keď doješ, pekne si nachystaj veci na zajtra. Bohvie, kedy sa vrátíme,“ uzatvára diskusiu mama.

Nikoho nezaujíma, aké mám na dnes plány ja. Niežeby som nejaké mala, to nie, ale šťve ma, ako sa u nás neberie do úvahy, že mám vlastný život.

„Musím ísť aj ja?“ pýtam sa. „Pozajtra máme písomku z bioly, musím sa učiť,“ pokúšam sa vyvliecť zo spoločne stráveného dňa.

Pravdou je, že žiadnu písomku nepíšeme, a keby aj, zvládla by som to ľavou zadnou. Biológiu mám rada, na rozdiel od väčšiny iných predmetov.

„Ideme všetci!“ Koniec diskusie. Mama rozhodla, že ideme všetci, tak ideme všetci. A je úplne jedno, že proti našej vôli.

„Heňa, ty raňajkovať nebudeš?“ pýta sa ma, keď vychádzam z kuchyne.

„Kúsok vianočky som zjedla, keď som ju krájala Mimovi,“ klamem, pretože sa mi nechce vysvetľovať, že som si zaumienila aspoň dve kilá schudnúť. Keď som videla tie štíhle gazely na konkurze, cítila som sa pri nich ako nafúknutý balón.

V izbe padám na rozostlanú posteľ. Civiem na strop a predstavujem si, ako bude prebiehať druhé kolo konkurzu.

„Heňa, prosila som ťa, aby si zvliekla periny a dala obliečky ku práčke. A ty sa v nich namiesto toho váľaš a zízaš do blba. Otec má pravdu. Si už dosť stará na to, aby si mi v domácnosti pomohla!“ ozýva sa vo dverách izby našťavaná mama.

Dnes som už dva razy počula, že som *dosť stará*. Tak prečo sa ku mne stále správajú ako k malému decku? Prečo mi diktujú, čo môžem a nemôžem robiť, dokonca aj kedy to mám robiť?

Znechutene z periny zvliekam obliečku a strhávam plachtu z postele. Mimo sa pokúša zvliecť svoju perinu, ale veľmi mu to nejde.

„Daj to sem, pomôžem ti,“ beriem mu perinu a zvrátenú obliečku mu naťahujem na hlavu.

„Hú, hú,“ smeje sa Mimo a predstiera, že je duch. Naráža do rohu postele a pokúša sa ma so smiechom chytiť. Dlhý kus